

РЕШЕНИЕ

№ 1352

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10901** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Б. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ж. Ж., срещу решение № 2533 от 29.05.2023 г. по НАХД № 5652/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-019626 от 29.09.2021г., издадено от „началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с което на И. Д. са наложени три административни наказания, както следва: на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и на основание чл.183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи за неизяснена в пълна степен фактическа обстановка, като се твърди, че не е ясно в какво качество е санкционирано посоченото лице. Спорен според касатора е въпросът колко на брой и какви административни нарушения са имплементирани в материалноправната разпоредба на чл. 174, ал. 3 от

ЗДВП и доколко е приложима нормата на чл. 18 от ЗАНН. Излагат се и доводи за фактическо изложение в АУАН и в НП, сочещо за различни административни нарушения, субсумирани от административнонаказващия орган под правната разпоредба на едно административно нарушение, с което, според защитата, лицето е било лишено от възможност да разбере за какво точно деяние е санкционирано, респ. това се определя като извършено съществено процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство. Моли съда да постанови ново решение, с което да отмени обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуални правила. Претендира да му бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение и в двете съдебни инстанции.

Ответникът не е взел становище по жалбата.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е частично основателна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, не се констатира извършване на твърдените от касатора съществени нарушения на процесуалните правила, но е налице направилно приложение на материалния закон по отношение на едно от нарушенията, а именно:

По делото е установено, че на 21.09.2021г. около 23:13 часа в [населено място], И. Д. управлявал лек автомобил марка „Деу Л.“ с рег. [рег.номер на МПС] , който бил собственост на лицето В. Г. А., [ЕГН]. Същият се движел с посока на движение от към [улица]към [улица]. На [улица], срещу бензиностанция „Ш.“. Д. бил спрян за проверка от служители на Об РУ- СДВР, които се усъмнили, че е употребил алкохол, поради което извикали служители, които да го тестват за наличие на алкохол в кръвта. При пристигането на служителите на ОПП- СДВР Д. отказал да бъде тестван за наличие на алкохол в кръвта му с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с фаб. № А.- 0142. Поради тази причина служителите на ОПП- СДВР издали на Д. талон за медицинско изследване №0006111 от 21.09.2021 г., съгласно който следвало да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ в срок до 40 минути от връчването на същия. В указания в медицинския талон срок Д. не се явил в УМБАЛ „Св. А.“.

В хода на проверката, служителите на ОПП- СДВР поискали от Д. да представи контролен талон към СУМПС и свидетелство за регистрация на МПС, като същият не представил такива.

Въз връзка с констатираните нарушения свидетелят С. Д. на длъжност „младши автоконтрольор“ при ОПП- СДВР съставил на Д. АУАН Серия ОА № 473926 от 21.09.2021 г. Същият бил съставен в присъствието на един свидетел и бил връчен на Д. срещу подпис на същата дата. В 3-дневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН срещу така съставения АУАН не постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното пред СРС наказателно

постановление № 21-4332-019626 от 29.09.2021г. В жалбата си до СРС се сочи, че отказът да бъде тестван с техническо устройство бил продиктуван от наличието на Ковид 19 и желанието му да бъде тестван в медицинско заведение, предвид въведената епидемиологична обстановка, но тъй като СУМПС му било временно отнето със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, която впоследствие била отменена от състав на АССГ, Д. бил обективно възпрепятстван да изпълни връченото му предписание.

Посочената фактическа обстановка е била възприета от въззивната инстанция, която е намерила, че процесните АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица, установено от Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи и заповед от 23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи. Съдът е приел за доказани нарушенията, вменени във вина на Д., като за да достигне до този извод СРС е кредитирал приложените писмени доказателства и гласни доказателствени средства - показанията на актосъставителя С. Д.. Посочил е още, че нарушението е извършено умишлено като деецът е съзнавал общественоопасния му характер и е целял настъпването на общественоопасните последици и същото не представлява маловажен случай по смисъла на член 28 от ЗАНН.

На следващо място въззивният съд е разгледал в решението си всички направени пред него възражения, произнесъл се е по тях и ги е намерил за неоснователи. Не е нарушено правото на защита на касационния жалбоподател и пред съда, възражението на когото в обратния смисъл е неоснователно – необсъждането на приложената и впоследствие отменена принудителна административна мярка, тъй като временното отнемане на СУМПС е ирелевантно спрямо задължението на Д. да бъде проверен за наличието на алкохол в организма му чрез различни способы, доколкото същият е бил длъжен по друг начин – с използването на такси, на градски транспорт и др. да отиде в посоченото медицинско заведение и да изпълни даденото от служителите на МВР предписание.

Настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията на касатора, че административнонаказващият орган не е определил в какво качество се явява Д., като водач на МПС, трамвай или на самоходна машина. На първо място, за да е съставомерен отказът по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, лицето следва да притежава качеството „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина. Това обстоятелство, както правилно е извел въззивният съд, е изяснено в пълна степен от административнонаказващия орган, определил нарушителя като водач на МПС – лек автомобил, предвид легалната дефиниция на понятията, съдържаща се в § 6, т. 25, т.10, т.11 и т.12, б. „а“ от ДР на ЗДвП. В този смисъл Д. е годен субект на административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Неоснователни са и оплакванията на касатора, че АНО е посочил като нарушени три отделни състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, с което от една страна е лишил наказаното лице от правото да разбере в какво точно е обвинен и да организира защитата си, а от друга неправилно не е отчетена разпоредбата на чл.18 от ЗАНН. От обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от

19.07.2017 г. (Наредбата), всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан пряк умисъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“.

Правилно въззивният съд е посочил, че, нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способности за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения. В този смисъл е неправилно тълкуването на разпоредбата от касатора, доколкото в чл. 1, ал. 3 от Наредбата, са нормативно уредени различните начини за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно чрез използването на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, ал. 3 от Наредбата, а при отказ от извършване на проверка с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор) или с медицинско и химическо лабораторно изследване - За, т. 1 от Наредбата. Т.е. касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице в качеството си на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способности.

За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство.

Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил един от съставите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Следователно като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол, изброявайки всички способности за установяване на концентрацията на алкохол, административнонаказващият орган е спазил закона.

На следващо място касационната инстанция взе предвид приетото изменение с ДВ, брой 67 от 04.08.2023 г. на разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, с което е отменено задължението за носене от водачите на контролния талон към свидетелството за управление на МПС, респ. неносенето на същото е несъставомерно и не е предпоставка за образуване на административнонаказателно производство. Изменението е влязло в сила на 07.08.2023 г. и следва да бъде взето предвид от настоящата инстанция, предвид нормата на чл.3 ал.2 от ЗАНН, която предвижда императивно, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, да се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. По - благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по - леки административнонаказателни последици или който изключва наказуемостта на даден вид деяния, определени дотогава като нарушения. След като новоприетата редакция на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП, предвиждаща наказуемост на водач на моторно превозно средство, който не носи само свидетелство за управление на моторно превозно средство, но не и на контролния талон към него, то същата представлява по-благоприятен за нарушителя закон и следва да бъде приложена, макар нарушението на Д. да е безспорно установено. Ето защо НП, в частта, в която касаторът е сакциониран за нарушение на чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП и му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева следва да бъде отменено, както и решението на районния съд в тази част, в която е го е потвърдил в нарушение на материалния закон - касационно основание за отмяна по чл.209, т.3, предл. първо от АПК.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено, тъй като касационната инстанция намира, че при разглеждане на делото и постановяването му, районният съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта – фактическата обстановка, от която се установява извършване на нарушението е била изяснена в пълнота, като са изслушани и обсъдени подробните и безпротиворечиви показанията на свидетеля актосъставител и е попълнена административната преписка.

С оглед изхода на спора, макар жалбата да е частично основателна, съдът намира, че на касатора не се дължат разноски от ответника, чиито действия са законосъобразни и не те са основание за този правен резултат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ във вр чл.222, ал.1 от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №2533 от 29.05.2023 г. по НАХД № 5652/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав, в ЧАСТТА, с която е потвърдено наказателно постановление № 21-4332-019626 от 29.09.2021г., издадено от „Началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, в частта, с която на И. Б. Д. на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-019626 от 29.09.2021г., издадено от „Началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, в ЧАСТТА, с която на И. Б. Д. на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.